

Jaskyňa Osudu

Len čo otvoril dvere, udrel mu do nosa štiplavý dym a ovalil ho horký pach piva. Hostinec zvaný Brloh bol plný a ľudia veselo popíjali, fajčili, spievali a smiali sa. Tento podnik patril k jednému z najväčších v meste a svoju popularitu si získal tým, že sa tu schádzali dobrodružné výpravy, žoldáci ponúkajúci svoje služby, ale aj zloději a nájomní vrahovia.

Práve prechádzal okolo dlhého barového pultu, za ktorým sa točili dievčatá. Čapovali pivo, umývali poháre a narážali sudy.

Rozhliadal sa zo strany na stranu. V jednom stole si všimol zapichnuté dýky. Pri ďalšom hrali chlapi karty, keď odrazu jeden z nich prudko vstal a vrazil druhému takú do tváre až spadol aj so stoličkou. Strhla sa potýčka.

Pokračoval ďalej. Na druhej strane hostinca uvidel muža v červenom čarodejníckom rúchu. Postávalo okolo neho niekoľko ľudí. Mág zakrúžil rukami a z ničoho nič pred ním vzbĺkol plameň, ožiaril ľuďom tváre a zmizol.

Stále nenašiel čo hľadal. Párkrát na toto miesto zavítal, ale väčšinou zo zvedavosti. Dali sa tu získať všemožné kontakty a práca, aj keď nie taká, ktorá by si rozumela so zákonom. On sám pracoval v sklade. Celé dni nosil bedne, váľal sudy a nakladal vozy. Vypracoval si silnú postavu a to bola jediná dobrá vec na jeho robote. Zarobiť sa tam dalo sotva na prežitie. Preto niekedy čosi ukradol. Za pár zlatiek vedel niekoho zmlátiť. Vo veľkom meste sa musel človek nejako zabezpečiť. Avšak často nestačilo ani to a práve v tomto hostinci sa dala zohnať lepšie platená práca.

Konečne mu čosi padlo do oka. Žena v bielej halene sedela pri malom okrúhlom stole celkom sama.

Bez opýtania si prisadol.

Na stole horela hrubá svieca, ktorej vosk sa roztekal po svietniku.

Teraz jej videl do tváre. Bola mladá a vcelku nenápadná. Jej krátke svetlo hnedé vlasy spadali len po pleciah. Na líčach mala jemné pehy. Na prvý pohľad bežná žena akých sa v uliciach mesta pohybuje nespočetne, avšak jej hnedé a nebezpečné oči prezrádzali čosi viac. Odrážala sa v nich žiara plamienku sviečky.

„Vieš o akú robotu ide?“ opýtal sa jej.

„Zistíme,“ odvetila a premerala si ho ako dravec korisť. Sedeli rovno oproti sebe.

Teraz sa obaja trochu uvoľnili. Tajné heslo bolo vyslovené.

„Som Rogén,“ predstavil sa. „Volajú ma Rog.“

„Eli,“ mierne uklonila hlavu.

Pravda bola taká, že pred pár dňami zmlátil cudzieho muža v tmavej uličke do bezvedomia. Túto robotu mu dohodil jeden bohatý zákazník, ktorému nakladal v sklade vozy. Vraj konkurencia.

Jeho klient bol spokojný s prácou a odporučil ho zase ďalej. Zhodnou náhod jeho nemenovaný známy potrebuje pomoc. Práčička, ktorá ho dokáže vyniesť do vyšších kruhov čierneho trhu práce. Robota pre dvoch, dobre platená, nízke nebezpečenstvo. Stretávka v hostinci posledný deň v týždni pred polnocou. Heslo malo byť presne položená otázka a jedna jediná správna odpoveď.

„Ako si vedel, že som to ja?“ opýtala sa Eli.

„Lebo v ponuke bolo, že práca pre dvoch,“ odpovedal napokon Rog. „Pri žiadnom stole tu nie sú len dvaja ľudia. Iba ty si tu sedela sama a čakala na druhého.“

„Šikovné,“ povedala Eli, no jej hlas mal ironický tón. Pozrela mu do očí. Tvárila sa ako šibal. Nešlo z nej nič dobré. „Povedz mi, Rog, čím sa živíš?“

„Som skladník.“

„Ako sa skladník dostane k takejto robote?“

„Stále neviem o akú robotu ide,“ ohradil sa Rogén.

„Neodpovedal si mi,“ napomenula ho Eli.

„Niekedy si zarobím špecializovanou prácou a môj klient bol spokojný. Dohodil mi toto.“

„Že klient,“ uškrnula sa hnedovlasá žena. „Ale je pravda, že v tomto meste záujem o tento druh práce rastie.“

„A čo robíš ty?“

„Som súkromné očko. Zbieram informácie.“

„Aha,“ odfrkol nezaujato Rog.

K stolu pristúpil muž zahalený v tmavo modrom rúchu. Hlboká kapucňa zakrývala jeho tvár. Dala sa zahliadnuť len jeho šedá dlhá brada. Vychádzal z neho chlad, akoby práve prišiel z treskúcej zimy.

„Viete o akú robotu ide?“ spýtal sa zahalený muž prekvapivo hrubým hlasom.

„Zistíme,“ odpovedali naraz Rog aj Eli, sť a by sa dopredu dohodli.

„Takže,“ hovoril ďalej tajomný mrazivý muž, ale očividne mal problém rozprávať. Slová z neho išli pomaly. „Vy ste tí moji... Vy...Vy pracujete pre mňa.“ Z dlhého rukáva sa vystrčila ruka modrastej pokožky. Hodil na stôl dve kožené vrecká a podľa toho ako zacinkali v nich boli mince. „Niečo te... Teraz. Zvyšok potom.“

Rog potľazkal vrecko. Podľa odhadu v ňom mohlo byť dvadsať mincí. Toľko zarobil za celý mesiac roboty v sklade. Zvláštne mu prišlo to, že mešec bol studený, akoby ho niekto práve vyhrabal zo snehu.

„O čo teda ide?“ opýtala sa Eli.

„Niekde,“ odpovedal tajomný muž, „sa... sa nachádza Jaskyňa Osudu. Musíte ju nájsť.“ Jeho spôsob vyjadrovania bol prinajmenšom čudesný.

„Kde máme začať?“ pokračovala sebavedome Eli. Bolo celkom zrejmé, že toto nie je jej

prvá jazda.

„Úradník Maho z ma... Majetkového úradu. Začnite tam.“

„Prečo tam nejdeš sám?“ vyzvedala ďalej.

„Nemôžem,“ odpovedal muž v modrom rúchu. „Ne... Nedokážem to.“

„Keď to zistíme ako ťa nájdeme?“

Vo vzduchu sa z čista jasna zhmotnila kocka ľadu veľká ako päť a dopadla na stôl. Studená a priehľadná ako voda z horského potoka. „Toto... Toto budete.... potrebovať.“

„To je ľad?“ položila otázku Eli trochu vyvedená z miery.

„Ja... ja musím ísť.“ Otočil sa vykročil preč. Konce dlhého modrého rúcha ťahal po zemi. Ruky zahalené v dlhých rukávoch niesol spustené. Odrazu sa rozplynul a premenil sa na snehové vločky, ktoré sa po dotyku s podlahou hneď roztopili.

Rog neveril vlastným očiam. Nikto v hostinci tomuto úkazu nevenoval pozornosť. Všetci boli zažratí pitím, hraním kariet, alebo fajčením.

„Čo tak zazeráš?“ spýtala sa ho Eli.

„Videla si to?“

„Hej,“ riekla sucho. Práve držala ľadovú kocku a so záujmom si ju prezerala. „Zvláštne,“ poznamenala. Potom ju dala nad plameň sviece. Nič sa s ňou nedialo. Neroztopila sa. Stále bola rovnako chladná. „Mágia chladu, ľadu alebo zimy. Čo ja viem?“

„Čiže teraz čo?“

„Teraz nič,“ reagovala Eli. Ľadovú kocku schovala do kapsy za opaskom. „Zajtra večer navštívime toho úradníka a spýtame sa ho čo vie. Ja dovtedy zistím viac.“

„A ja čo?“

„Robíš predsa v sklade, nie?“

Rog prikývol. „Ale dúfam, že túto prácičku si nenecháš pre seba.“

„A čo by som z toho mala? Obom nám platí rovnako. Taká je zásada, aby si ľudia nebodali nože do chrbta. Každému rovný diel. Neplatí sa skupinovo. A navyše potrebujem svaly.“

„Dobre teda. Kedy sa stretneme? A kde?“

„Zajtra večer po západe slnka pred hostincom.“ Eli vstala od stola a bez rozlúčenia sa vybrala preč.

Rog sa pozeral ako odchádza. Nevedel odtrhnúť pohľad od jej veľmi pôvabného, priam mačacieho kroku pri ktorom ladne vrtela zadkom. Všimol si tiež, že za opaskom má okrem koženej kapsy aj dýku.

Čo s načatým večerom? Keď už dostal toľko mincí, dá si jedno pivo a pôjde domov. Zajtra ho čakal ďalší náročný deň v sklade a potom možno ešte náročnejší večer.

Prešiel k pultu a u čašníčky si objednal jedno veľké. Pil ho pri bare postojacky a premýšľal.

Vôbec nevnímal ruch okolo seba. Dnešný večer určite patril k tým zvláštnejším v jeho živote. Kto bol ten zahalený muž? Prečo z neho išiel chlad akoby bol z ľadu? Vedel, že existuje mágia, ale nikdy sa so žiadnou nestretol zblízka, teda okrem mágov ohňa, ktorí tu a tam robili ohnivé scény na uliciach, aby si zarobili nejakú mincu a aj tak väčšina z nich boli len šarlatáni. Ved' aj tu v hostinci sa jeden predvádzal. Bol to celkom bežný jav. Avšak o mágii ľadu nikdy nepočul. Ako sa ten muž premenil na snehové vločky? Čo to bolo za trik?

Druhý večer hneď po zotmení prišiel Rogén pred hostinec Brloh. Nachádzal sa na malom námestí v takzvanej mokrej štvrti. Do tejto pomerne chudobnej a nebezpečnej časti mesta zavítala mestská stráž len v nevyhnutých prípadoch, väčšinou vybrať úplatky.

Jediné svetlo bolo to, ktoré prenikalo von z okien hostincov a domov. Kludne by vás niekto mohol dobadať niekde v rohu a do rána by vás nikto nenašiel, čo sa vlastne stávalo celkom často.

Rog sa opieral o murovanú stenu hostinca a znudene sa pozeral na ľudí, ktorí sa prechádzali po ulici, alebo vchádzali do Brlohu. Boli to čudné typy.

„Pst,“ zaznelo spoza rohu.

Otočil sa a uvidel Eli.

„Tak ideš?“ spýtala sa ho.

„Idem,“ pristúpil k nej. „Ale kam?“

„Do úradníckej štvrte. Viem, kde sa zdržiava náš prvý kontakt.“

„Tam som bol len raz,“ poznamenal Rogén. „Keď som si vybavoval pracovné povolenie.“

„A mňa to vôbec nezaujíma,“ odbila ho. „Tak ideš, či čo?“

Vošla do tmavej a úzkej uličky hneď za hostincom. Akiste netreba dodať, že tam bola tma ako v rohu. Všade sa povalovali odpadky, staré zhnité sudy, nejaké otrhané oblečenie a podobne. Samozrejme sa dali zahliadnuť aj potkany, ktoré pred dvojicou zaliezali do dier. Čierna mačka zasyčala, jej oči sa zaleskli v tme a rozbehla sa preč.

„Čo sa mykáš?“ spýtala sa ho Eli.

„Nemykám.“

„Bojíš sa mačiek?“

„Nie,“ odfrkol.

„Tak sa neľakaj.“

„Prečo ideme tadiaľto?“

„Sme mimo pohľadu zvedavých očí predsa,“ vysvetlila Eli ako práve prekročila nejaké staré vrece. „Pri našej práci je lepšie, keď nás nie je vidieť. Do úradníckej štvrte sa vchádza cez

kontrolnú bránu. Videla by nás tam mestská stráž.“

„Poznáš tieto uličky?“ opýtal sa Rog.

„Lepšie ako vlastnú spáľňu.“

V spleti úzkych ulíc sa orientovalo len ťažko. Rogén by veru naspäť k hostincu netrafil. Na niektorých miestach sa cesta rozdeľovala na dva, niekedy na tri smery. Raz bola ulica úzka len pre jedného a inokedy trochu širšia. Sem a tam stretli nejakého tuláka bez domova, alebo pofidérnu osobu. Jeden si mohol len domyslieť, čo tu asi robia uprostred noci.

„Tak a sme tu,“ Ozvala sa Eli, keď došli na koniec slepej uličky. Tam ich čakali jedny jediné dvere.

„Čo to je?“ vyzvedal Rog. Aj v tme vedel povedať, že tie dvere sú nové a vôbec nezapadajú do tohto hnusného prostredia.

Eli vytiahla z koženej kapsy za opaskom kľúč, strčila ho do zámky a otočila. Ozvalo sa cvaknutie. „Staré podzemie,“ odpovedala mu keď dvere otvorila. Za nimi bolo temné schodisko vedúce do útrob pod mestom. „Tunely a tak. Kedysi to boli ulice, ale vyrástli na nich nové domy.“

„Aha,“ odvetil nedbalo Rog.

„Až po tebe.“ Eli držala dvere.

Rog prešiel dnu a zišiel dole po niekoľkých schodoch.

Eli zavrela dvere a zamkla.

Ostala tma ako v bani. Nebolo vidieť ani na špičku nosa.

„Teraz čo?“ opýtal sa to úplnej tmy Rogén.

„Teraz drž zobák a chod' dole.“

„Nič nevidím.“

„Nikto ti nič neukazuje.“

V temnote zišli do hĺbín, no čoskoro ich privítalo svetlo fakiel, sviec a olejových lúč. Tunely pripomínali ulice mesta, ktoré sa pradávo prepadlo pod zem. Dali sa rozoznať murované steny domov, rozpadnuté okná, či dvere pohltené šedými skaly. Na počudovanie v podzemí vôbec neboli sami. Pohybovali sa tu veľmi zvláštni a nebezpečne vyzerajúci ľudia. Možno pašeráci a možno hrdlorezi. Nikto sa nikomu nezdravil.

Rogén si všimol, že na stenách sú každých desať krokov namaľované hrubé biele čiary.

Eli začala vysvetľovať: „Biela farba znamená voľný pohyb.“ Zohla sa, aby sa zmestila do malého otvoru, ktorý snád' bol kedysi dverami nejakej budovy. „Pozor na hlavu,“ varovala ho. Chodba ďalej sa postupne rozširovala. „Voláme to tu Podsvetie, alebo niekto to nazýva aj Podmestie, alebo Staré Mesto. Tieto ulice sa prepadli pod zem pred viac ako dvetisíc rokmi. Za ten čas vyrástlo na povrchu nové mesto. Vraj to boli kedysi bane. Preto sa ulice začali prepadávať. No a ako sa celé domy strácali pod zemou, na ich mieste začali vznikať nové. Nikto nevie, čo všetko sa

tu ukrýva.“

„A kto sú všetci títo ľudia?“ Práve okolo nich prešli dve pofidérne osoby zahalené v rúchach.

„Členovia rôznych cechov, ktorí si cenia anonymitu,“ odpovedala mu Eli. „Všade kde sú tieto biele čiary, sme v bezpečí. Nepísané pravidlo je, že v bielej zóne sa môže pohybovať ktokoľvek. Ak sa niekedy ocitneš na mieste, kde sú na stenách iné farby, tak si dávaj pozor. Pokiaľ nie si členom cechu, ktorému územie patrí, tak sa odtiaľ živý nedostaneš.“

„Nevedel som, že Podsvetie je také veľké.“

„Nikto ho neprešiel celé,“ riekla Eli. Chodba sa rozdvajila. „Tu doprava. Zachvíľu sme tam.“

„Dá sa ísť hlbšie?“ spýtal sa Rogén.

„Vraj áno,“ odvetila Eli. „Ale je to nebezpečné. Zem sa tam prepadáva a potulujú sa tam krvilačné príšery.“

„Ale no,“ ohradil sa Rog. „Príšery?“

Eli mykla plecami. „Tak sa to hovorí.“

Čoskoro sa dostali k točenému schodisku. Zdalo sa, že to je nejaká dávna veža, ktorá sa zrútila pod zem. Obklopení temnotou vystúpili na vrchol, pomaly a opatrne, schod po schode.

„Tu hore je otvor,“ ozvala sa Eli z tmy. „Nahmatáš ho a vytiahneš sa. Nebuchni si hlavu.“

Čosi sa šuchlo. Eli sa vyštverala cez úzky otvor.

Rogén sa cítil veľmi nepríjemne. Snažil sa prejsť cez úzky otvor. Skaly ho tlačili do širokých ramien. Nevidel si ani na špičku nosa. Báľ sa, že si niekde treskne hlavu.

Niekoľko ho chytil za ruku. „Pod'. Tu som.“

Konečne bol hore. Mohol sa voľne hýbať.

Čosi zavrzgalo. Otvorili sa padacie dvere.

Ocitli sa v nejakom starom dome. Vošli dnu cez dvere v podlahe. Nikde nebolo nič, teda okrem holých stien a bielych pavučín v rohoch. Z rozbitých okien dnu vnikalo trochu svetla z ulice. Stará podlaha vrzgala každým krokom.

Eli otvorila dvere a vyšla von. Rogén šiel za ňou. Nachádzali sa v nejakej bočnej uličke. Raz dva ju zdolali.

Vynorila sa pred nimi úradnícka štvrť.

Ulice široké, čisté a dobre osvetlené olejovými lampami. Budovy úradov pripomínali skôr malé paláce. Zdržiavali sa tu väčšinou dobre odetí šľachtici a obchodníci, ktorí sem chodili

podplácať úradníkov a vybavovať si povolenia, či rôzne obchody. Bol to celkom iný svet ako ten v mokrej štvrti. Avšak dali sa tu zahliadnuť aj sediaci a chudobnejší ľudia, ktorí sa stali obeťami byrokracie a potrebovali tu získať podľa nich zbytočné dokumenty. Dokonca tu hliadkovala mestská stráž. Títo muži s mečmi za opaskami, vo vysokých čižmách a tmavo-modrých tunikách pozorne sledovali okolie.

Eli viedla Rogéna cez úradnícku štvrť. „Ideme tam,“ pokynula hlavou smerom k modrému domu v strede ulice. Všetky mestské úrady museli mať modrú fasádu. Nad dverami visela drevená tabuľa s nápisom: „Majetkový a Pozemkový Úrad.“

Vošli teda dnu. Vstupná hala vyzerala podobne ako na každom úrade. Okienka pre vybavovanie žiadostí a pár stolov s kopami papierov. Takto neskoro večer to tu zívало prázdnotou.

Otvorili sa jedny dvere a do haly vošiel nízky muž žltej pokožky a so šikmými očami. Jeho krátke učesané vlasy a košeľa zapravená v nohaviciach hneď prezradili, že je to typický úradník. Celkom iste pochádzal z ďalekého východu, no to nebolo v tomto meste nič nezvyčajné.

„Už je zatvorené,“ povedal muž. „Máme týždenné triedenie dokumentácie. Vráťte sa ráno.“

Eli k nemu pristúpila a milo sa usmiala. „Ach, ale ja potrebujem pomoc teraz. Hľadám pána, čo sa vola Maho.“

„To som ja,“ mierne sa uklonil. „Maho Yakotyč.“

Rogén sa uškrnul.

Eli pokračovala: „Pán Yakotyč, súrne potrebujem,“ vytiahla mešec z mincami a poťažkala ho, „určitú pomoc. Iste sa dohodneme. Určite pochopíte, že takýto obchod je potrebné robiť po otváracích hodinách.“

„Hm,“ zamyslel sa Maho Yakotyč. Lačne sa pozeral na mešec. „Ukážte sem.“ Zobral ho, otvoril a hneď sa mu rozžiarili úzke oči. „O hohó,“ potešil sa. „Celkom iste sa dohodneme, pani... Ehm, nepredstavila ste sa.“

„Katarína Pult,“ úctivo uklonila hlavu. „Priatelia ma volajú Kata.“

„Kata Pult, nasledujte ma.“

Rogén sa zase usmial.

„A tento mohutný pán pri dverách je kto?“ pýtal sa úradník Maho.

„Môj osobný strážca,“ odpovedala mu pohotovo Eli.

Maho Yakotyč ich odvedol do svojej pracovne. Nad stolom sa samovoľne vznášalo čudesné svetlo veľké ako päšť. Všade boli kopy papierov, kníh a zvitkov. Dokonca aj na drahom červenom koberci sa povalovali hromady dokumentov. Očividne tu mal úradník rozrobenú prácu.

„Bež,“ zahnal sa rukou Maho a odohnal poletujúce svetlo, ktoré poslušne odletelo do rohu. „Tak ako vám pomôžem, Kata Pult?“

Eli si začala obzeráť knihy na policiach. Rogén stál vo dverách a opieral sa o prah.

„Takže,“ spustila hnedovlasá žena. „Potrebujem vedieť, kto vlastní miesto zvané Jaskyňa Osudu.“

„Hm,“ zamyslel sa Maho Yakotyč. „Jaskyňa, jaskyňa,“ mrmlal si popod nos a začal sa prehrabávať v papieroch na stole. „Čo to má byť presne?“

„Neviem,“ priznala Eli. „Ale chcem vedieť kde sa nachádza a kto ju vlastní.“

„No,“ odvetil Maho. Otáčal jeden papier za druhým. „A, b, c, d... J.. Jas.. Jaskyňa. Nie, nie.“ Prešiel za stôl a sadol si. Otvoril šuplík. Vybral z neho hrubú knihu a vyložil ju. „Možno to bude tu,“ oznámil a začal v nej listovať. „Jaskyňa, jaskyňa... Správa majetku, záznamy o vlastníctve,“ šomral sám pre seba ako otáčal strany. „Tu je to!“ oznámil, no hneď sa mu stratil úsmev z tváre. Rýchlo a rázne zavrel knihu. „Obávam sa, že musím zrušiť našu dohodu. Vrátim vám peniaze, Kata.“

„Čože?“ vyštekla Eli.

Maho položil mešec na stôl. „Zoberte si to.“

„Ale prečo?“

„Nemôžem vám povedať. Mali by ste odísť.“

Eli sa otočila na Rogéna, ktorý stále čakal na prahu dverí. Hneď pochopil čo od neho chce.

Rog vykročil vpred a prešiel za stôl. Hľadel malému úradníkovi priamo do očí.

Maho sa zľakol. Vstal, zobral knihu a pritlačil si ju k hrudi. „Nechajte ma, prosím, lebo zavolám stráž.“

Plesk!

Rogén mu capol štipľavú facku rovno na líce, až mu ostal červený otláčok. Knihu mu vytrhol z rúk. „A budeš ticho. Jasné?“ Potom ju podal svojej hnedovlasej spoločníčke

Maho zhrozene prikývol. Tlačil sa chrbtom ku skrini a keby mohol, najradšej by sa vyparil.

Eli držala knihu v jednej ruke a druhou listovala. „Mám to. Jaskyňa Osudu je evidovaná ako vlastníctvo... Ehm...“

„Čo?“ obzrel sa na ňu Rog. „Komu patrí?“

„Vlastník je,“ stíšila hlas, „Červený Mág.“

„Kto?“ spýtal sa Rog.

„Ty nevieš, kto je Červený Mág?“

„Nie.“

Konečne sa ozval aj Maho: „Mali by ste ísť.“

„Buď ticho,“ odbil ho Rog. Zdrapil ho za košeľu a zdvihol ho tak, že len špičkami sa dotýkal podlahy. „Nikomú ani muk. Jasné?“

„Áno, áno,“ odpovedal poslušne Maho.

Eli sa pridala: „Pozdrav ženu. Stretla som ju v parku po zotmení. Bola by škoda, keby ju tam

niekto prepadol. A skoro by som zabudla. Videla som tvoju dcéru ísť z umeleckej školy. Mala by si dávať pozor. Toto mesto je nebezpečné a mladé dámy by sa nemali potulovať samé.“

Rog malého úradníka pustil. Ten chudák sa triasol ako túlavý pes v zime. „Ja... ja vás nepoznám. Nevieť kto ste. Nikdy som vás nevidel.“

„Veď preto,“ povedala Eli a usmiala sa. Knihu hodila na zem. Zobrala zo stola mešec s mincami. „A čo to svetlo tam v rohu? Nie je náhodou naše?“

„Ale... No...“

Rog zdvihol ruku a bol pripravený mu vylepiť ďalšiu facku.

Maho sa skrčil a zakryl si tvár. „Je vaše. Berte si ho. Nebite ma prosím.“

„Počul si ho,“ hovorila Eli. „Svetlo je naše. Zober ho.“

Statný Rogén prešiel do rohu miestnosti. Svetlo sa vznášalo vo výške očí a poletovalo dookola v malom kruhu. Natiahol ruky a lapil ho do dlaní. Cítil ako ním prebehol slabý energetický výboj. „Úf,“ zastonal. „Čo to bolo?“

„Spojilo sa s tebou,“ odpovedala Eli. „Ideme.“

Predtým než odišli sa Eli zastavila vo dverách. Otočila sa, pozrela na úradníka a priložila si na pery prst na znak mlčania. „Pst. Ani slovo.“

Maho súhlasne prikyvoval, akoby na tom záležal jeho život.

Potom Eli a Rog opustili budovu úradu.

Vrátili sa do mokrej štvrte podzemnými chodbami, no tentoraz bola cesta príjemnejšia, lebo ich sprevádzalo poletujúce svetlo. Lietalo tesne za Rogénom, akoby ho viedol na neviditeľnom špagáte.

Rogén sedel pri malom stolíku v kúte hostinca Brloh. Nad stolom sa vznášalo jeho malé magické svetielko. Ako vždy tu bolo plno. Všadeprítomný dym štípal v nose.

„Tu máš,“ povedala Eli a položila na stôl dve čerstvo načapované pívá s bielou penou. Potom si sadla. „Tak na nás,“ zdvihla krígel’.

„Na nás,“ riekol Rog. Odpil si z piva a penové fúzy si utrel do rukáva.

„Nevieš to svetlo odložiť?“ opýtala sa Eli ako odložila pohár. Vypila polovicu ako nič.

„Nemám kam,“ odpovedal. Chytil svetlo do rúk a posunul ho o kúsok ďalej, aby nezavadzalo nad stolom.

„Skús mu to prikázať.“

„Ako?“

„Čo ja viem? Povedz mu niečo.“

„Chod' nad stôl,“ prikázal svetlu. Nič. „Posuň sa. Chod' ďalej.“

Svetielko ignorovalo jeho príkazy.

Eli prehovorila: „Volá sa to chumáč svetla. Celkom drahá vecička. Vyrába to cech remeselných mágov.“

„Dobre, ale ako to mám ovládať?“

„Veď ti vravím, že neviem. Skús to nejak inak. Mysľou, alebo čo.“

Rogén si v myšlienkach predstavil, že svetlo sa presunulo nad stôl.

Chumáč sa v tom momente presunul.

„Mám to!“ vyhlásil Rog. Potom si predstavil, že sa svetlo presunulo nad jeho hlavu.

Presne tak sa aj stalo.

„No vidíš,“ pochválila ho Eli.

Rog chumáč svetla presunul na kraj stola. Tam sa pokojne vznášalo.

„Kto je ten Červený Mág?“ opýtal sa.

„To sa čudujem, že to nevieš, ale dobre.“ Hnedovlasá žena si zase srkla z piva. „Riadi politiku mesta z úzadia. Má obrovskú moc. Vraj pre neho pracujú niektoré cechy z Podsvetia. Ale nikto ho nikdy nevidel. Alebo ak ho niekto videl, tak mlčí. Nik nepozná jeho pravé meno.“

„Takže neexistuje?“

„Ale existuje,“ reagovala Eli. „Je to veľmi nebezpečný človek.“

„A je to skutočný mág?“

„Majster svojho oboru. Dokáže privolať blesky.“

„Ale nikdy ho nikto nevidel,“ hovoril pochybovačne Rog. „Nezdá sa mi to. Podľa mňa to je len výmysel, aby sa ľudia báli.“

„Mýliš sa.“

„No to je jedno.“

Eli sa uškrnula. „Ale si tomu blbcovi dobrú pleskol.“

„Je to obyčajný skorumpovaný úradník. Nič iné si nezaslúžil. A mimochodom, odkiaľ si vedela o jeho žene a dcére? Či si si to vymyslela?“

„Povedala som ti, že som súkromné očko. Odhalím všetko.“

„Tak mi odhaľ, aké budú naše ďalšie kroky.“

„Keďže v tej knihe na úrade sa nepísalo kde presne tá jaskyňa je tak budeme musieť ísť do Podsvetia,“ oznámila mu. „Do miesta, kde sa pohybujú červení.“

„Čiže tam na stenách budú červené značky?“

„Áno.“

„Ale povedala si, že to je nebezpečné. Zabijú nás.“

Eli prikývla.

„Tak potom?“

„Budeme potrebovať priepustku.“

„A tú získame ako?“

„Poviem ti to takto,“ začala vysvetľovať. „Volajú sa Červené Tiene, lebo po nich ostáva len krv. Žiadne telá, žiadne stopy. Zmiznú ako tieň, a ostane len červená krv. A pracujú pre Červeného Mága. Rozumieš?“

„Hej.“

„Je to cech hrdlorezov. Cez ich červené územie dole v Podsvetí vedie dôležitá pašerácka trasa. Pár ľudí im platí, aby ju mohli používať. Vraj ústi niekde v lesoch za mestom. Jediná šanca ako sa dostať na územie Červených Tieňov je získať povolenie na prechod. To si však nemôžeme dovoliť.“

„Tak čo spravíme?“

Eli si poklepala po spánku prstom. „Ale môžeme ho získať aj za odmenu. Poznám niekoho, kto nám s tým pomôže, ale budeme si musieť zašpiniť ruky, ak vieš, čo tým myslím.“

„Viem.“

„Tak zajtra po západe slnka sa stretneme pred Brlohom,“ povedala Eli. Dopila na pár dúškov pivo a vstala. „Maj sa.“

Rog mávol rukou na rozlúčenie.

V tichosti a sám popíjal. Dnes sa skončil jeho prvý deň v novej práci, ak sa to vôbec dalo prácou nazvať. Ráno však bude mať zase službu v sklade. Sníval o chvíli, kedy tam dá výpoveď a nikdy sa tam nevráti. Tvrdé driny mal akurát tak dosť.

Tešil sa na ďalšiu noc. Cítil sa byť tak živý.

Dopil pivo a pobral sa preč. Chumáč svetla letel poslušne za ním.